

[Jørgen Jensen]

den uforudset store tilgang, der var årsag til op mod 200.000 arbejdsløse på årsbasis, og selv om regeringen tog afstand fra det notat i Børsen, der skulle være venstres bidrag til debatten, og som påstod, at op mod halvdelen af de ledige reelt ikke var til rådighed for arbejdsmarkedet, så møder vi fortsat i den offentlige debat – også fra socialdemokratiske gruppemedlemmer – de samme påstande. I sidste uge hørte jeg hr. Hans Jørgen Jensen påstå, at man skulle trække 42.000 fra det arbejdsløshedstal, som var kendt, på de 175.000, men sandheden er jo, at hvis vi omregner deltidsansatte til fuldtidsansatte, så er der ikke flere arbejdspladser, så er der tværtimod 10.000 mindre, end der var i 1972.

Tilgangen til arbejdsmarkedet var i 1960'erne ca. 25.000 om året, og den har under krisen været ca. 33.000 om året. Det skyldes bl. a. de mange økonomiske problemer, man påfører familierne grundet arbejdsløsheden.

Men selv om man ser bort fra dette, selv om man går ind på det, jeg mener er en helt fantastisk tåbelig tankegang, at det er en trussel mod samfundsøkonomien, at flere vil arbejde, ja, så er det ikke den øgede tilgang til arbejdsmarkedet, der er skyld i den nuværende arbejdsløshed.

Med hensyn til påstanden om, at de arbejdsløse ikke vil arbejde, hvilket begrundes med de mange ledige stillinger, så har vi gang på gang påpeget, at arbejdsformidlingen ikke slår til, og navnlig den kendsgerning, at arbejdsgiverne kynisk bruger krisen til at sortere, til pres på arbejdskraften. Men selv om man ser bort fra dette, så var arbejdsløshedstallet i sidste måned 175.000, og der var 1.300 pladser, der havde stået ubesat i en uge. Altså var det under 1 pct. af arbejdsløshedstallet, der var arbejdspladser til. Det er også en kendsgerning, at specielle kvalifikationskrav gør det vanskeligt at få alle pladser besat.

Det er en kendsgerning, at den kyniske frasortering har medført mange langtidsledige. Og uanset om man lukker øjnene for de negative følger af jobtilskudsordning og efterlønsordning, så er det ikke en løsning på problemerne.

Der har været talt meget om, hvor skadelig ungdomsarbejdsløsheden er, og hvor meget man ville gøre ved den. Der er megen god vilje alle steder. Men det er en kendsger-

ning, at ifølge den sidste arbejdsstyrketælling var der 62.300 blandt de 15–24-årige, der var ledige. Det er også en kendsgerning, at netop i denne aldersgruppe er der meget stor skjult arbejdsløshed, så tallet 75.000 ungdomsarbejdsløse, som bruges i den offentlige debat, er sikkert rigtigt.

Arbejdsløsheden blandt kvinderne kan ej heller bortforklares med udtalelser om, at det sikkert er husmødre, der gerne vil have en understøttelse, samtidig med at de »går og hygger sig derhjemme«, som fremskridtspartiet siger, eller, som arbejdsministeren udtrykker det, at det er et resultat af den høje præmiering ved at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Ved arbejdsstyrkeundersøgelsen den 19. april 1978 var der mere end 100.000 arbejdsløse kvinder. Jeg vil godt understrege, at i den gruppe var den største procentvise ledighed i alderen fra 20 til 24 år, den var 19,9 pct.

Med disse indledende bemærkninger har vi ønsket at understrege, at arbejdsløsheden er reel. Og selv om man vil henvise til udefra kommende problemer, så er det også en kendsgerning, at kun en tredjedel af arbejdsløshedstallet i Danmark kan henføres til udefra kommende faktorer.

Jeg skal henvise til vores dokumentation af arbejdsløshedens skadelige følger for den enkelte, som vi fremdrog i foråret under forespørgselsdebatten om de arbejdsløses situation.

Jeg skal senere vende tilbage til kommunisternes forslag til løsning. Her vil jeg godt sige, at jeg er helt enig med daværende statsminister Anker Jørgensens udtalelse på den sidste LO-kongres: »Arbejdsløsheden kan afskaffes. Vi kan sikre fuld beskæftigelse i løbet af et år, hvis man støtter den socialdemokratiske regerings politik.« Regeringen fik sin politik igennem. Jeg vil godt påvise, at man godt kunne have afskaffet arbejdsløsheden.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg kan oplyse i anledning af den forespørgsel, hr. Jørgen Jensen her har rejst, at regeringen absolut ikke har låst sig fast på en arbejdsløshed af den størrelsesorden, som hr. Jørgen Jensen nævner. Det er fortsat regeringens målsætning, som det også er kommet til udtryk både i tiltrædelseserklæringen og i